

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5Tos/120/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2121011166
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Kristína Ferencziová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2121011166.2

Uznesenie

E. súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kristíny Ferencziovej a sudcov JUDr. Martina Žovinca a Mgr. Michala Polláka, v trestnej veci odsúdeného Q. E., nar. XX.XX.XXXX, o návrhu odsúdeného o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Trnava zo dňa 8.7.2021 sp. zn. 8PP/14/2021, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 16.12.2021 takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdeného Q. E., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a .

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením Okresný súd Trnava rozhodol podľa § 66 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a § 67 ods. 1 Trestného zákona tak, že zamietol žiadosť odsúdeného Q. E., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom K., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou, o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Bratislava III zo dňa 20.08.2015, sp. zn. 3T/37/2008.

Proti uvedenému uzneseniu podal odsúdený priamo na verejnom zasadnutí, ihneď po jeho vyhlásení, sťažnosť. Prokurátor sa na verejnom zasadnutí vzdal práva podať sťažnosť.

Podanú sťažnosť odôvodnil odsúdený prostredníctvom svojho obhajcu, a to podaním zo dňa 09.07.2021. V písomnom vyhotovení sťažnosti uvádza nasledovné (skrátene):

Uznesenie súdu prvého stupňa napáda z dôvodu uvedeného v ust. § 189 ods. 1 písm. a) b) Trestného poriadku. Nesprávnosť výroku napadnutého uznesenia v spojitosti so zrejším rozporom výroku s odôvodnením uznesenia, spočíva predovšetkým v právnych a skutkových chybách, nakoľko súd prvého stupňa neaplikoval správne ust. § 66 a nasl. Trestného zákona, ktorý stanovuje podmienky podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody.

Odsúdený má za to, že záver súdu je v príkrom rozpore s predloženými dôkazmi, ktoré boli v konaní predložené, a to najmä - hodnotenie odsúdeného vypracované riaditeľom ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou. Z uvedeného hodnotenia vyplýva nesporná skutočnosť, že počas výkonu trestu bol niekoľkokrát disciplinárne odmenený, pričom za posledné roky bol disciplinárne odmenený bez akéhokoľvek záznamu o disciplinárnom previnení.

V tejto súvislosti poukazuje, že podmienky podmiennečného prepustenia uvedené v ust. § 66 a nasl. Trestného zákona sú dané kumulatívne a pozostávajú z niekoľkých podmienok. Prvá podmienka vedúca k splneniu podmienok o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody je daná vykonaním určitej časti trestu, čo je jeho prípade nespornou skutočnosťou, nakoľko v zmysle odsúdenia rozsudkom Okresného súdu Bratislava III zo dňa 20.08.2015 sp. zn. 3T/37/2008, koniec trestu má v mesiaci november 2022. Zákonný nárok na podanie žiadosti o podmiennečné prepustenie z VTOS má počnúc dňom 16.05.2020.

Druhou podmienkou je preukázanie polepšenia, a to počas výkonu trestu odňatia slobody a splnenie tejto podmienky je potrebné posudzovať od momentu nástupu do výkonu trestu. Nie je možné súhlasiť so súdom prvého stupňa, ktorý odôvodnil, že bol disciplinárne trestaný počas výkonu trestu. Poukazuje,

že nástup do výkonu trestu (disciplinárne trestaný bol raz a to po nástupe do výkonu trestu) predstavuje výraznú zmenu pre každého odsúdeného, pričom je potrebné sa aklimatizovať s novým prostredím. Má preto za to, že ak mu súd prvého stupňa vytýkal disciplinárne previnenie, ktoré sa stalo po nástupe na výkon trestu, súd mal a mohol zohľadniť, že od tohto previnenia nebol disciplinárne trestaný, a to už niekoľko rokov. Má preto za to, že nie je možné mechanicky hodnotiť celý výkon trestu bez zohľadnenia časového obdobia, a to najmä ak uložený trest je v dlhšej výmere.

Ďalej poukazuje, že ustanovenia Trestného zákona vyžadujú od odsúdeného v prípade podmieneného prepustenia z výkonu trestu preukázanie polepšenia, a to v momente rozhodovania o žiadosti odsúdeného. V prípade, ak nástupom do výkonu trestu jeho správanie vykazovalo určité nežiadúce účinky, postupom času sa však stabilizovalo, dôkazom čoho sú aj disciplinárne odmeny, ako aj preradenie zo stredného stupňa stráženia do minimálneho. Má preto za to, že uvedený stav by nemal znamenať prekážku, ktorá by bránila súdu uznať jeho polepšenie.

Súd prvého stupňa ďalej v odôvodnení konštatoval, že nespĺňa očakávanie v tom, že povedie v prípade podmieneného prepustenia riadny život a to s ohľadom na odpis z registra trestov. Má za to, že v prípade mechanického konštatovania, že bol už viackrát súdne trestaný, pričom má za to, že toto bol jediný dôvod zamietnutia žiadosti, v danom prípade súd prvého stupňa porušil zásadu zákazu ne bis in idem, nakoľko posudzoval žiadosť práve výlučne na okolnostiach, ktoré boli založené na predchádzajúcich odsúdeniach. Súd tak nesmie pri svojom rozhodovaní prihliadať na predchádzajúci život odsúdeného, nakoľko táto okolnosť už bola predmetom posudzovania pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu a jej opätovné zhodnotenie je tak v rozpore s § 38 Trestného zákona.

Prognóza očakávania vedenia riadneho života v prípade odsúdeného naplnená je. Má za to, že vedenie riadneho života mohlo byť zo strany súdu aj istým spôsobom zabezpečené aj uložením probačného dohľadu spolu so stanovením ďalších obmedzení, ktoré je pripravený rešpektovať a plniť. Za týmto účelom súd prvého stupňa deklaroval, že počas výkonu trestu si urobil niekoľko kurzov, a síce: zväčačský kurz, kurz na ovládanie vysokozdvížneho vozíka a žeriavnický a viazačský kurz. Taktiež súd prvého stupňa mohol pri prognóze vedenia riadneho života prihliadnuť aj na skutočnosti, že v prípade podmieneného prepustenia z výkonu trestu sa zamestná vo firme AUTOVRAKOVISKO s. r. o, pričom súdu predložil aj potvrdenie o prijatí do budúceho zamestnania. Rovnako tak uviedol súd, že má garantované sociálne zabezpečenie, a to trvalé bývanie u matky zosnulej priateľky, ktorá bola prítomná na verejnom zasadnutí. Taktiež uviedol, že má dve maloleté deti, ktoré taktiež potrebujú vyššiu vyživovaciu povinnosť, než tú, ktorú im je schopný z výkonu trestu odňatia slobody zabezpečiť, pričom má záujem si s nimi vytvoriť citový vzťah, nakoľko tieto kvôli jeho minulosti prakticky svojho otca nepoznajú.

Odsúdený má ďalej za to, že súd mal prihliadnuť aj na skutočnosť, v akom ústave na výkon trestu vykonáva uložený trest v čase rozhodovania o podmienenom prepustení, nakoľko typ ústavu na výkon trestu odňatia slobody a stupeň stráženia zodpovedá prevýchove. Opätovne zdôrazňuje, že výkon trestu odňatia slobody vykonáva v ústave s minimálnym stupňom stráženia. Vo výkone trestu odňatia slobody si v plnom rozsahu uvedomil škodlivosť protiprávneho konania a aj týmto spôsobom prejavuje ľútosť nad takýmto konaním. Uvedené skutočnosti nasvedčujú tomu, že v jeho prípade sú naplnené predpoklady ustanovené § 66 ods. 1 Trestného zákona, vzťahujúce sa k podmienenému prepusteniu z výkonu trestu odňatia slobody. Je toho názoru a presvedčenia, že výkon trestu na neho pôsobil výchovne a má za to, že splnil všetky podmienky na to, aby bolo jeho žiadosti vyhovené.

Podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán

- a) správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a
- b) konanie predchádzajúce týmto výrokmi napadnutého uznesenia.

Podľa § 193 ods. 1 psím. c) Trestného poriadku nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak nie je dôvodná. Krajský súd v Trnave na podklade podanej sťažnosti podľa § 192 odsek 1 Trestného poriadku, preskúmal správnosť a zákonnosť napadnutého výroku, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj správnosť postupu konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo. Sťažnosť podala oprávnená osoba, v zákonnej lehote a smeruje voči výroku, proti ktorým je tento opravný prostriedok prípustný.

Preskúmaním napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo sťažnostný súd zistil nasledovné.

Napadnutým uznesením rozhodol prvostupňový súd o návrhu odsúdeného na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý si vykonáva na základe rozhodnutia citovaného v odôvodnení prvostupňového uznesenia. Vykonaným dokazovaním dospel súd k záveru, že odsúdený síce splnil formálnu podmienku na podanie si žiadosti o podmienené prepustenie, avšak prvú materiálnu podmienku splnil iba čiastočne a druhá materiálna podmienka splnená nebola vôbec.

K druhej materiálnej podmienke (odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie) uviedol, že z hodnotenia odsúdeného síce vyplýva vzorné plnenie si povinností, dodržiavanie ústavného poriadku, záujem o prácu, udržiavanie kontaktu, plnenie cieľov programu zaobchádzania a spoločne 17 disciplinárnych odmien (6 v predchádzajúcich ústavoch, 11 v ÚVTOS Leopoldov), avšak súd poukazuje na úvodné správanie odsúdeného a jeho predchádzajúce výkony nepodmienečného trestu odňatia slobody, pretože splnenie tejto podmienky nemožno posudzovať izolovane len z hodnotenia riaditeľa ÚVTOS, ale aj s ohľadom na ďalšie okolnosti. Počiatkové správanie odsúdeného spolu s jeho predchádzajúcimi početnými výkonmi nepodmienečného trestu odňatia slobody spochybňujú vierohodnosť záverov hodnotenia v tom zmysle, že nie je možné jednoznačne určiť, či neskoršie vzorné správanie odsúdeného je prejavom skutočného polepšenia sa a výchovného vplyvu ústavu a jeho pedagógov, alebo ide o prejav adaptácie na prostredie výkonu trestu odňatia slobody alebo o prejav účelového správania sa odsúdeného s cieľom navonok preukázať polepšenie. Uvedené nepriamo potvrdzuje aj opakované späťvzatie návrhov odsúdeného o podmiennečné prepustenie dňa 13.07.2020 a 16.12.2020, kedy odsúdený vzal svoje návrhy späť, hoci situácia odsúdeného bola porovnateľná so situáciou v čase rozhodovania v prejednávanej veci. Vzhľadom na povahu inštitútu podmiennečného prepustenia súd tieto skutočnosti posúdil v neprospech odsúdeného s tým, že tieto skutočnosti dôvodne spochybňujú riadne a úplné splnenie druhej zákonnej podmienky.

U tretej zákonnej (druhá materiálna) podmienky, t. j. dôvodné očakávanie vedenia riadneho života odsúdeného po jeho prepustení na slobodu, poukázal na trestnú minulosť odsúdeného a jeho 18 záznamov v registri trestov. Odsúdený má opakovane a dlhodobo (1993 až 2015) sklony k páchaniu trestnej činnosti a ani predchádzajúce odsúdenia nepôsobili na odsúdeného dostatočne výchovne a preventívne tak, aby odsúdeného odradili od páchania ďalšej trestnej činnosti. Odsúdený bol opakovane vo výkone nepodmienečného trestu odňatia slobody a ani táto skutočnosť na odsúdeného nepôsobila tak, aby sa po prepustení už nedopúšťal trestnej činnosti. Nejde teda len o jednorazové vybočenie z riadneho spôsobu života, ale o samotný spôsob života založený na páchaní trestnej činnosti. Odsúdený sa dopúšťal najmä majetkovej trestnej činnosti a v poslednom období aj drogovej trestnej činnosti, za ktorú aktuálne vykonáva uložený trest. Za povahovo rovnakú trestnú činnosť už odsúdený bol uznaný za vinného v minulosti. Súd má za to, že náprava odsúdeného a celkové pozitívne pôsobenie na odsúdeného je možné len počas jeho pobytu vo výkone trestu odňatia slobody, pričom podmiennečným prepustením odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody by nebol naplnený jeden zo základných účelov trestu, ktorým je ochrana spoločnosti pred páchatelmi trestných činov. Odsúdený mal opakovane šancu dokázať, že je schopný viesť riadny život, čo podľa názoru súdu nevyužil vzhľadom na jeho dlhodobé správanie sa, a podľa názoru súdu nie je daný žiadny dôvod myslieť si, že správanie odsúdeného by v prípade jeho podmiennečného prepustenia bolo iné, než bolo v rokoch 1993 až 2015. Na tomto závere nič nemení ani umiestnenie odsúdeného v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, a ani hodnotenie riaditeľa ÚVTOS, pretože toto zachytáva len správanie odsúdeného počas výkonu trestu odňatia slobody, pričom pri skúmaní naplnenia tretej zákonnej podmienky musí súd zohľadniť všetky okolnosti, ktoré súvisia s osobou odsúdeného, jeho osobné a charakterové vlastnosti, celkový postoj k spoločenským normám a pravidlám, povahu a charakter spáchanej trestnej činnosti ako aj resocializačnú prognózu odsúdeného, čo súd urobil v zmysle predchádzajúcich úvah a záverov.

Pokiaľ ide o správnosť napadnutého výroku, sťažnostný súd považuje napadnutý výrok za vecne správny. Rovnako ako prvostupňový súd, aj sťažnostný súd je názoru, že všetky vyššie uvedené skutočnosti neumožňujú v prípade odsúdeného vyhovieť jeho návrhu na podmiennečné prepustenie. Prvostupňový súd správne zistil, že odsúdený splnil len formálnu podmienku na podmiennečné prepustenie a zároveň správne a v súlade so zákonom vyhodnotil splnenie, resp. nesplnenie oboch materiálnych podmienok na podmiennečné prepustenie. Uvedené zistenia, ktoré bral prvostupňový súd do úvahy pri svojom rozhodnutí, sú zistené správne a sú tými relevantnými skutočnosťami, ktoré bolo potrebné zvážiť a vyhodnotiť v súvislosti so skúmaním splnenia podmienok na podmiennečné prepustenie odsúdeného. Úvaha prvostupňového súdu pritom vychádza z logického zhodnotenia zistených skutočností. Sťažnostný súd sa preto stotožňuje v týchto smeroch s presvedčivým a správne odôvodneným uznesením prvostupňového súdu a v podrobnostiach naň odkazuje.

Sťažnostný súd v prvom rade upozorňuje, že pri rozhodovaní o splnení prvej materiálnej podmienky, t. j. preukázanie polepšenia správaním vo výkone trestu a plnením svojich povinností, ide o to rozlíšiť, kedy správanie odsúdeného a plnenie jeho povinností vo výkone trestu odňatia slobody sú prejavom len vonkajšej adaptácie odsúdeného na prostredie ústavu na výkon trestu a kedy ide o známky skutočných zmien osobnosti odsúdeného odôvodňujúce nádej, že i v budúcnosti povedie riadny život.

V tomto smere sa sťažnostný súd v plnom rozsahu stotožňuje s prvostupňovým súdom. Aj napriek početným disciplinárnym odmenám nie je možné prehliadnuť nedostatky v správaní odsúdeného v počiatočnej fáze výkonu trestu. Nemožno sa v tejto súvislosti stotožniť s námietkou obhajcu odsúdeného, že išlo iba o adaptačnú fázu odsúdeného vo výkone trestu (resp. aklimatizácia na podmienky výkonu trestu), nakoľko odsúdený vykonával nepodmienečný trest odňatia slobody niekoľkokrát, takže musel vedieť o podmienkach ústavu na výkon trestu odňatia slobody a o pravidlách výkonu trestu.

Rovnako sa sťažnostný súd nestotožňuje s tvrdením obhajcu odsúdeného, že nie je možné mechanicky hodnotiť celý výkon trestu bez zohľadnenia časového obdobia. Sťažnostný súd upozorňuje, že na podmienečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody neexistuje právny nárok, podmienečné prepustenie je na mieste len v tom prípade, ak vzhľadom ku všetkým okolnostiam, ktoré môžu mať v tomto smere význam, je odôvodnený predpoklad, že odsúdený vo výkone trestu odňatia slobody preukázal polepšenie do takej miery, že povedie aj na slobode riadny život a že tu nie je pre spoločnosť riziko recidívy. Zmysel podmienečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody nie je v tom, aby za dobré správanie, prípadne za dobrú prácu vo výkone trestu, bol odsúdený automaticky prepustený po odpykaní stanovenej doby na slobodu, bez zreteľa na to, aká je prognóza jeho ďalšieho správania. Na zhodnotenie polepšenia je potrebné skúmať celý priebeh výkonu trestu, od jeho začiatku, aby bolo možné spoľahlivo vyhodnotiť, či došlo zo strany odsúdeného ku skutočnému polepšeniu alebo iba k prispôsobeniu sa podmienkam výkonu trestu, príp. k účelovému zlepšeniu správania sa odsúdeného s blížiacou sa možnosťou podať návrh na podmienečné prepustenie. Nie je možné prehliadnuť negatíva v správaní odsúdeného len preto, že to bolo dávno.

Vzhľadom na početné, a dosť závažné nedostatky v správaní odsúdeného v začiatkoch výkonu trestu, prvostupňový súd správne vyhodnotil prvú materiálnu podmienku. Zatiaľ nie je možné jednoznačne konštatovať polepšenie odsúdeného. Na náležité naplnenie účelu trestu v zmysle Trestného zákona bude potrebné (aj s ohľadom na jeho trestnú minulosť) na odsúdeného pôsobiť výchovnými prostriedmi počas výkonu trestu.

Sťažnostný súd zdôrazňuje že pri vyhodnotení druhej materiálnej podmienky je potrebné posúdiť všetky okolnosti, ktoré súvisia s osobou odsúdeného, jeho osobné a charakterové vlastnosti, celkový postoj k spoločenským normám a pravidlám, povahu a charakter spáchanej trestnej činnosti.

Aj sťažnostný súd v tejto súvislosti poukazuje na resocializačnú prognózu odsúdeného, ktorá sa javí ako menej priaznivá, vzhľadom na opakované páchanie trestnej činnosti. Sťažnostný súd zároveň zdôrazňuje, že odsúdený už bol v minulosti súdne trestaný (má 18 záznamov), uplatnil sa voči nemu inštitút podmienečného odsúdenia ako aj podmienečného prepustenia, ktorým mu bola daná možnosť preukázať polepšenie a nápravu, avšak túto možnosť odsúdený nevyužil a opätovne sa dopustil trestnej činnosti, za ktorú bol aj odsúdený. Uvedené svedčí o tom, že si z predchádzajúcich odsúdení nevzal žiadané ponaučenie, ktoré by ho primälo k tomu, aby sa už ďalej nedopúšťal trestnej činnosti a aby viedol riadny život. V jeho prípade teda prevažuje legitímna potreba ochrany spoločnosti pred ním ako páchatelom trestnej činnosti.

Záver z celkového zhodnotenia osoby odsúdeného a jeho doterajšieho života teda ani podľa názoru sťažnostného súdu neumožňuje prijať pozitívnu prognózu jeho budúceho správania t. j. že bude žiť v súlade s právnymi, etickými a morálnymi normami spoločnosti. Je možné preto konštatovať, že výchovné pôsobenie a pozitívne pôsobenie je možné iba počas jeho pobytu vo výkone trestu odňatia slobody.

K námietke obhajoby o porušení zásady ne bis in idem posudzovaním trestnej minulosti odsúdeného, sťažnostný súd uvádza, že pri rozhodovaní o podmienečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody treba vždy zhodnotiť osobu odsúdeného a celý jeho doterajší život, vrátane jeho správania pred spáchaním trestného činu, správania, ktoré viedlo k jeho spáchaniu ako aj správania vo výkone trestu odňatia slobody. Tieto okolnosti pritom nemožno hodnotiť izolovane, ale je nutné ich posudzovať vo vzájomných súvislostiach. Len tak je totiž možné spoľahlivo posúdiť či aktuálne správanie sa odsúdeného a plnenie jeho povinností vo výkone trestu odňatia slobody nie je len vonkajším prejavom jeho prispôsobenia sa prostrediu ústavu na výkon trestu, ale je výrazom skutočných zmien jeho osobnosti odôvodňujúcich nádej, že v budúcnosti povedie riadny život. Očakávanie správania sa odsúdeného v budúcnosti je možné vyvodiť z objektívnych okolností, ktoré sa už stali a ktoré musí súd logicky vyhodnotiť. Ohľadne správania sa odsúdeného v budúcnosti súd pri rozhodovaní o podmienečnom prepustení vyvodzuje iba predpoklady a očakávanie, pretože logicky nemôže vedieť, čo sa v budúcnosti skutočne stane. Správanie sa odsúdeného v minulosti má v tomto prípade rozhodujúci význam pri určení pravdepodobnosti jeho správania sa v budúcnosti. Nie je teda vyžadované „stopercentné“ presvedčenie, že odsúdený nespácha v budúcnosti trestnú činnosť, jedná sa vždy len o pravdepodobnostnú úvahu.

Samotnou okolnosťou, ktorá má nepochybne veľký význam, je teda predchádzajúci spôsob života odsúdeného, vrátane jeho prípadnej trestnej činnosti, pričom pozitívna prognóza budúceho správania sa odsúdeného je nutným predpokladom pre rozhodnutie o podmienčnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody. Prognóza vedenia riadneho života býva vo väčšine prípadov konštatovaná na základe zistení, že odsúdený má zabezpečené sociálne zázemie, zamestnanie, udržiaval kontakt s rodinou. Zohľadňuje sa samozrejme i trestná minulosť odsúdeného, závažnosť aktuálneho odsúdenia a tiež počet jeho prípadných podmienčných prepustení v minulosti. Samotný faktor trestnej minulosti a závažnosť aktuálneho trestného činu odsúdeného je preto dôležitým, pri prognóze očakávania vedenia riadneho života.

Zjavný sklon k páchaniu rôznorodej trestnej činnosti, ktorej sa dopustil už 18-krát, pričom k zmene jeho postoja nevedol ani opakovaný výkon trestu odňatia slobody, totiž nasvedčuje tomu, že jeho aktuálne správanie je len výsledkom prispôbenia sa podmienkam výkonu trestu odňatia slobody a nie dôsledkom jeho skutočného polepšenia, ktoré by dávalo nádej, že už v budúcnosti povedie riadny život. Početnosť predchádzajúcich odsúdení, ako i to, že v minulosti bol voči nemu uplatnený inštitút podmienčného prepustenia a odsúdenia, vedú potom k logickému záveru, že ani predchádzajúce odsúdenia, ani príležitosť daná mu podmienčným prepustením alebo odsúdením nemali na neho ten výchovný účinok, aby ho viedli k riadnemu životu. Niet prečo sa rozumne domnievať, že ďalšie podmienčné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody už splní svoj zákonom sledovaný účel.

V sťažnosti odsúdeného uvádzané argumenty ohľadne podmienok, ktoré má odsúdený vytvorené po prepustení na slobodu, nemajú vzhľadom na vyššie uvedené pre daný prípad relevanciu, pretože dôvody, pre ktoré nebolo vyhovené žiadosti odsúdeného viaznu v jeho osobnosti a ochote po náprave a nie vo vonkajších podmienkach, ktoré mu rodina vytvorila.

Pokiaľ ide o konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého uznesenia, toto bolo vykonané v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku a odsúdenému bola daná plná možnosť realizovať práva, ktoré mu garantuje zákon.

S poukazom na uvedené sťažnostný súd zamietol sťažnosť odsúdeného, nakoľko táto nebola dôvodná. Toto uznesenie bolo prijaté jednomyseľne (§ 163 ods. 4, § 170 ods. 6 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.